

J. R. HANNULA

»TOSI
ISRAELIITTA»

»TOSI ISRAELIITTA»

Meidän ajallamme elävät iäkkäämmät ihmiset eivät nuoruudessaan tunteneet nykyistä teosofista sanomaa. Ulkonaisesti ja älyllisesti elettiin kuin »vakan alla», tietämättömyyden pimeydessä. Lapsille opetettiin materialistisen tieteen varjostamaa kirkollista elämäkäsitystä, joka oli täynnä ristiriitoja ja umpimutkia. Opetettiin, että noin kuusituhatta vuotta sitten Jumala oli kuutena päivänä luonut maailman ja kaikki mitä siinä oli, viimeksi ihmisen. Seitsemäntenä päivänä Jumala lepäsi.

Sitten tapahtui onnettomuus. Käärmeen houkuttelemana ihminen söi kielletyn puun hedelmistä, josta seurasi ankara tuomio: käärme saa madella vatsallaan maassa, nainen saa sukupuoli-voiman vallassa tuskalla synnyttää lapsia, mies viljellä maata, joka saastutettuna työntää orjantappuroita ja ohdakkeita, joten leipä on kaikkena elinaikana syötävä otsa hiessä.

Näin alkoi ihmiselämän murhenäytelmä. Kuitenkin Luoja samalla suunnitteli pelastusta. Yhtä kansaa, Israelia, opastettiin erikoisesti, jotta siitä kansasta aikanaan syntyisi Vapahtaja, Jumalan Poika. Tämä, tapahtuikin noin neljäntuhannen vuoden kuluttua. Eräs israelilainen nainen, Maria nimeltään, sai synnyttää Jumalan

Pojan. Tämä oli Jeesus Natsarenius, jonka juutalaiset leimasivat Jumalan pilkkaajaksi, tuomitsivat kuolemaan ja surmasivat ristiinnaulitsemalla. Näin toimitettu surma selitettiin siksi sovitusuhriksi, johon uskomalla ihminen kuoltuaan pääsee ikuiseen onneen, mutta muuten loputtomaan kadotukseen, piinaan ja vaivaan.

Tähän ydinoppiin liittyi toisia oppeja tai lausuntoja, etenkin Jeesuksen omia sanoja, jotka kirkonopin taustassa yleensä aiheuttivat uusia ja vaikeita ristiriitoja. Ristiriitojen paljouksista selviydettiin huomauttamalla, ettei niitä saanut ajatella. Oli ilman muuta »uskottava» kaikki todeksi. Usko sovintovereen oli kuitenkin pääasia. Mutta eräiden toisten opetusten yhteydessä ei usko sovintovereenkään auttanut — ellei ollut kastettu. Siksi pä hätäntyneet vanhemmat riensivät antamaan pieninä kuoleville lapsilleen edes hätäkasteen. Eräissä toisissa tilanteissa ja opetuksissa uskon teho ja vaikutus rajoitettiin kuolinhetkeen. Kuka tahansa elostelija, petturi tai julmuri, toisten ihmisten sortaja pääsi ikuiseen onneen, jos hän juuri ennen kuolemaansa onnistui pääsemään tai onnistuttiin saattamaan oikeaan uskoon. Mutta kuka tahansa joutui ikuiseen piinaan, jos hänen uskonsa kuolinhetkellä horjui tai ei ollut sitä »oikeata» laatua.

Kaikkeen tähän liittyi erikoisen merkillinen seikka senkautta, että ihmiset jo kauan ennen Kristuksen syntymää ja veristä uhrikuolemaa

saattoivat pelastua, jopa nousta elävinä taivaaseen, niinkuin tapahtui Eliaalle ja Henokille. Mitä tällöin merkitsi uusi liitto, sijaissovitus ja usko Kristuksen verikuolemaan? Eliaasta ja Henokista kerrotaan, että he elivät jumalisesti, s.o. rehellisesti ja oikeamielisesti, ja sitten nousivat elävinä taivaaseen. Väkisinkin joudumme kysymään: merkitseekö uusi liitto sitä, että nyt ei ihmisten tarvitse elää jumalisesti, ei rehellisesti eikä oikeamielisesti? Onko uudessa liitossa samantekevää, eläkö ihminen jumalisesti tai jumalattomasti, rehellisesti tai vilpillisesti? Tekeekö usko sijaissovitukseen kaiken muun merkitykselliseksi? — Katsellessamme avoimin silmin elämää ympärillämme näyttää tosiaan siltä, niinkuin kristikunta olisi ottanut uuden liiton juuri tältä kannalta: kristityn ei tarvitse elää jumalisesti, ei välttämättä rehellisesti eikä oikeamielisesti — kunhan hän vaan uskoo Golgatalla vuo-datettuun sovintovereen. Ainakin kuolinhetkellä voidaan kaikki vielä järjestää.

Tuollainen oli se elämänymmärrys, jota meille lapsina opetettiin. Siihen sisältyi käsittämätöntä julmuutta, loputtoman helvetin järjetöntä kauheutta, sovittamattomia ristiriitoja.

Mutta ihmiset eivät muustakaan tienneet. Heidän oli pakko suhtautua saamaansa opetukseen jollain tavalla. Voimmekin helposti erottaa joitakin tyyppejä. Sen ajan valistuneet vapaa-mieliset eivät kaikesta tuosta paljoakaan välittä-

neet. Heille näytti riittävän, kunhan kulkivat kohtuullisen kunniakkaita hautajaisiaan kohti. Toinen ryhmä piti sopivana noudattaa kirkollisia muotomenoja, arvellen, ettei ihmiseltä voitane kohtuudella enempää vaatia. Kolmas ryhmä pyrki uskonnolliseen mielenliikutukseen, synnin tuntoon yhdeltä puolen ja armon tuntoon toiselta puolen. He elivät uskonnollista tunne-elämää.

Neljäntenä esiintyivät harvalukuiset käytännölliset mystikot. He olivat tehneet merkillisen huomion oman sisäisen elämänsä suhteen. He huomasivat, että eräät elämykset, teot ja toimenpiteet jättivät sellaisen jälkivaikutuksen, että he olivat sisäisesti rauhattomia, masentuneita, jopa kuin syytettyjä tai tuomittuja. Sensijaan eräät toiset elämykset, teot ja toimenpiteet jättivät päinvastaisen jälkivaikutuksen: he tunsivat olevansa rauhallisia ja sisäisesti vapaita. Tämä huomio johti heidät seuraavanlaiseen ohjeeseen: tulee välttää niitä elämyksiä, tekoja ja toimenpiteitä, joiden jälkivaikutuksena on sisäinen rauhattomuus, syyllisyyden tunto. Sensijaan on pyrittävä sellaisiin elämyksiin, jatkettava sellaisia tekoja ja toimia, joiden jälkivaikutus on rauha ja sisäinen vapaus. Siten nämä käytännölliset mystikot tulivat elävään suhteeseen sisäiseen itseensä ja Jumalaansa. Heidän perusasenteeseen tuli, että he aina eläisivät sisäisen Jumalansa tietoisessa yhteydessä, ikäänkuin Hänen lapsinaan tai poikinaan. He huomasivat edelleen,

että jos he loukkasivat toista ihmistä jollain tavoin, joko puhein tai teoin, niin heidän suhteensa sisäiseen Jumalaansa häiriintyi. Päästäkseen jälleen lapsen eli pojan suhteeseen sisäiseen Jumalaansa oli heidän sovitettava anteeksipyytämällä ja hyvittämällä sille ihmiselle, jota loukattuakin oli. Tämän tehtyään suhde sisäiseen Jumalaan jälleen kirkastui.

Nämä harvalukuiset käytännölliset mystikot olivat vaatimattomia, uutteria ja toiminnassaan taitavia. He eivät pitäneet suurta ääntä itsestään, mutta he pitivät tuntonsa ja sisäiset korvansa herkkinä elääkseen ikäänkuin sisästä ulospäin. Tämä muodostui heille uskonnoksi, sisästäpäin kasvavaksi elämänymmärrykseksi. Kirkot ja niiden ristiriitaisen käsittämättömät opit jäivät vähitellen toisarvoiseen asemaan.

Kun nämä käytännölliset mystikot myöhemmin saivat käsiinsä »Tietäjän», jota Pekka Ervast toimitti, oli se heille kuin ilmestys. Yllättävä ilmestys oli erikoisesti jälleensyntymisoppi. Lukija huomasi iloisessa ihmetyksessä huudahtavansa: mutta eihän elämä näinollen olekaan aivan niin käsittämätöntä, järjetöntä ja hullua! Kauhistuttavat opit loputtomasta piinasta jäivät heti omaan mahdottomuuteensa. Ihminen on henkiolento, joka Taivaallisena Ihmisenä on sisemmällä tasoilla. Tästä korkeammas-

ta itsestä syntyy persoonallinen ihminen, joka kasvaa, vanhenee ja kuolee, puhdistuen kuolemanjälkeisissä olotiloissa, kunnes vain puhdas totuus ja rakkaus on jäljellä, joka sulautuu korkeampaan itseen. Siitä korkeampi itse kasvaa, kyeten lähettämään itsestään yhä totuudellisemman persoonallisuuden. Karma, syyn ja seurauksen laki mittaa jokaiselle tekojensa mukaan, niin pahojen kuin hyvienkin tekojen. Siten ihminen jälleensyntymien vierissä on tilaisuudessa kasvamaan tiedossa ja taidossa, totuudessa ja rakkaudessa ja tulemaan hyväksi voimaksi maailmankaikkeudessa.

Mutta mistä johtuvat kirkkojen kauhistuttavat ja ristiriitaiset opit? Ne johtuvat, niin kuin Pekka Ervast sanoo, väärinymmärretyistä totuuksista. Niinpä Vanhan Testamentin kertomukset eivät sellaisinaan ole ulkonaista historiaa, vaan ovat ensisijassa vertauskuvallisia esityksiä nimenomaan käytännöllisten mystikkojen sisäisistä elämyksistä. Kirkkojen erehdys on m.m. siinä, että vertauskuvallinen kertomus mystikkojen elämästä on tehty historialliseksi todellisuudeksi. Vertauskuva kuolee heti, kun siitä tehdään todellisuus sellaisenaan. Vertauskuva tulee todellisuudeksi vain siinä ihmisessä, joka käytännössä ratkaisee vertauskuvan arvoituksen. Jos vertauskuva sellaisenaan tehdään todellisuudeksi,

silloin se ei enää ole virkistävä lähde, ei hedelmällinen puutarha, vaan kuollut lätäkkö tai viljelykseen kelpaamaton kivikko.

Seuratkaamme nyt Vanhan Testamentin kuvaannollista esitystä opetuslapsen kannalta. Myönämme, että se ulkonaisissa puitteissaan jossain määrin seuraa Juudan kansan vaiheita. Niin tekevät muutkin samanluontoiset kuvaukset. Jeesuksen vertaukset puolestaan ovat sovelletut johonkin tavalliseen asiaan.

Ensiksi kysykäämme: Luvattumaa, mikä se on? Se on Salainen Veljeskunta. Entä Israel, tuo valittu Herran kansa? Se on kaikkien aikojen käytännölliset mystikot, elävän totuuden etsijät, Salaisen Veljeskunnan eriaisteiset vihityt ja heidän oppilaansa. Täten Israel on totuudenetsijäin yleismaailmallinen veljeskunta. Israelilainen ei ole sama kuin juutalainen, niinkuin ei esim. kalevalainen ole sellaisenaan sama kuin suomalainen. Sekä suomalaisuus että juutalaisuus merkitsevät määrättyä kansallisuutta, mutta sekä kalevalaisuus että israelilaisuus merkitsevät Jumalan etsijöitä, niitä, jotka painivat Jaakobin painia Jumalansa kanssa, tahtoen tuntea Jumalan. Näitä Jumalan etsijöitä, näitä israelilaisia, kalevalaisia, tai millä nimillä niitä milloinkin kutsutaan, niitä on aina ja kaikkialla, yleensä kaikissa kansoissa ja kielissä.

Mooses on tällöin sekä jokaisen ihmisen sisäinen, korkeampi minä, että joku Salaisen Veljes-

kunnan lähetti, niinkuin kaikki suuret profeetat ovat olleet. Mooseksen kymmenen käskyä ovat kyllä historiallisen profeetan antamat, mutta hän itse on ne saanut sisäisellä tavalla. Niin saa jokainen käytännöllinen mystikko. Vaikka hän saa ne ulkonaisesti historialliselta Mestarilta, niin hän saa tai varmentaa ne myös sisäisesti. Alustavasti hän saa ne Jumalan äänenä omassa tunnossaan. Huomaamme, että Laki on kirjoitettu kahteen tauluun. Niissä on niinollen yksityiskohtaisemmin eritelty kahta yleistä käskyä: rakasta ensin Jumalaa ja sitten lähimmäisiäsi, toisia ihmisiä.

Aloittakaamme Egyptistä. Egypti on tässä, ikävä kyllä, joutunut kuvaamaan ihmisten tavallista elämää. Kaikissa kansoissa elää »egyptiläisiä», tavallisia jokapäiväisiä ihmisiä, joille persoonallinen elämä, maalliset arvot ja ruumiillinen toimeentulo on ensimmäisellä sijalla. Mutta kaikissa kansoissa on myös israelilaisia, niitä ihmisiä, jotka etsivät totuutta, Jumalaa, jotka pyrkivät asettamaan Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle. Ajatellaanpa ihmistä, joka meidän ajallamme on tullut teosofiksi. Hän tietää löytäneensä totuuden, josta hän tahtoisi toisillekin puhua. Ihmeekseen hän tällöin huomaa, että perin harvat ihmiset asettuvat myötämieliselle kannalle. Useimmat eivät halua edes

kuunnella. Heidän mielestään järkeä on käytettävä vain maallisissa, teknillisissä asioissa, mutta ei henkisissä. Niinpä kertomuksessa sanotaankin, että oli annettu määräys, jonka mukaan kaikki israelilaisten poikalapset oli surmattava. Tyttölapset kyllä saivat elää. Kun nainen yleensä edustaa tunnetta, niin määräys merkitsee, että uskonnollinen hartaus kyllä sopii, mutta järjellinen totuuden etsiminen ja löydöistään puhuminen on kielletty.

Tätä israelilaisten poikalasten surmaamista jatkavat meidän päivinämme kaikki dogmaattiset kirkot ja ahdasmielisen oikeaoppiseksi muodostuneet seurat ja järjestöt. Todellista totuudenetsijäin pyhättöä, jossa israelilaisten poikalapsetkin saisivat elää ja kasvaa, näyttää olevan vaikea aikaansaada.

Mutta yksilön tajunnassa tätä etsivän järjen poikalasta ei voida ulkoapäin surmata. Yksinpä vankilassakin ihminen on järjessään vapaa etsimään Jumalaa. Täten ihminen kasvattaa sielusaan faraon tytärtä, joka ottaa salaa hoiviinsa hyljätyin Mooses-lapsen. Faraon tytär on käytännöllisen mystikon totuutta kaipaava sielu. Hän ei vielä kykene ratkaisemaan suhdettaan ulkoiseen ympäristöön Mooseksen eli Mestarin tavalla, mutta hän mietiskelee ja siten valmistaa päivätajunnassaan tilaa korkeamman minän vaikutukselle. Ympäristö häiritsee maallisilla kiireillä, tyrkytyillä tehtävillä, jota kuvaa se, kun is-

raelilaisia pakoitetaan orjamaiseen tiilien tekoon — jottei heillä olisi aikaa etsiä Jumalaa.

Vastapainoksi egyptiläisille tulee moninaisia vitsauksia, s.o. karmallisia kärsimyksiä, ja lopulta esiintyy surmanenkeli, joka surmaa egyptiläisten esikoiset. Niin käy, kun älyä käytetään itsekäässä mielessä. Silloin tekniikka surmaa ihmisen ja ihmisyyden, niinkuin parhaillaan Euroopassa tapahtuu. Sodan surmanenkeli tempaa mukaansa israelilaisetkin, teosofitkin, ellei heidän ovissaan ole »verta», s.o. elleivät uskalla kieltäytyä sodan palvonnasta ja uhrautua Mestarin johtamassa henkisessä elämässä.

Vitsauksien lyömänä farao sallii israelilaisten matkustavan maasta. Ehkä Europa ja sen eri kansat sallivat todellisen kristinuskon keskuudessaan muodostuvan, kunhan he ensin saavat kyllikseen esikoistensa surmaamisesta, ynnä muista materialismin ja militarismin aiheuttamista egyptiläisistä vitsauksista.

Tällä välin ainakin yksityiset totuudenetsijät ja henkiset valiojoukot ryhminäkin jättävät Egyptin ja vaeltavat »Punaisenmeren» toiselle puolelle. Sen matkan tekee kuka tahansa, kristitty tai teosofi, asettaessaan Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle, asettaessaan elämänsä sille kulmakivelle, joka on pahan vastustamattomuus, väkivallasta ja sodasta luopuminen. Hän kääntää miekan omaan rintaansa, josta veren eli rakkauden ruusut puhkeavat, joten hänen sielunsa oven

päällys ja pihtipielet, kuvaannollisesti puhuen, ovat verellä sivellyt. Juuri tästä alkaa todellinen israelilaisuus, todellinen teosofia, todellinen kristinusko ja ruusuristiläisyys, niinkuin Pekka Ervast erikoisesti opettaa. Siten menetellen vaeltaa israelilainen — vaikka elääkin edelleen kansansa keskuudessa — punaisen eli verisen meren toisella puolella.

Tämä on ratkaiseva ote käytännöllisen mystikon kehityksessä. Se ei suinkaan ole kehityksen loppu, vaan päinvastoin varsinaisen israelilaiselämän alku. Tämän jälkeen alkaakin pitkä korpi-vaellus. Vaelluksen yhteydessä kiinnitämme huomiotamme pariin seikkaan. Vaeltajat joutuvat vuoroon johonkin ylängölle, vuoroon erilaisiin laaksoihin. Laakso kuvaa mielenmasennusta, alakuloisuutta ja väsymystä. Ylängölle joutuminen sensijaan kuvaa mielen kirkastumista, rauhallisuutta, jolloin ihanteen seuraaminen ei tunnu eikä näytä vaikealta.

Matkallaan israelilaiset tapaavat monia heimoja, joita vastaan he joutuvat taistelemaan, tai joilta on saatava lupa heidän maansa läpi matkustamiseen. Osaksi nämä kansat ja heimot ovat velvollisuuksia, osaksi taipumuksia, joita edellisissä ruumistuksissa on kehittynyt. Huonot taipumukset kuvataan niinä kansoina, jotka on voitettava, joista on kieltäydyttävä. Velvollisuuksia edustavat ne heimot, joilta on saatava lupa heidän maansa kautta matkustamiseen.

Totuudenetsijä ei voi edetä, jos jättää velvollisuutensa täyttämättä. Nim. oikeat velvollisuudet, ei niitä, joita ympäristö tyrkyttää, esim. sodan velvollisuuksia. Sanoimmehan jo, että todellinen israelismi alkaa aseettomuudesta.

Edelleen huomaamme, että israelilaisten johtaja Mooses kuolee tai häipyä eräällä vuorella. Sanoihan Jeesuskin hidasteleville oppilailleen: parempi on, että minä menen pois. Mentyäni minä voin auttaa teitä sisäisesti, lähettämällä teille Pyhän Henkeni. Jotensakin samaa merkitsee Mooseksenkin poistuminen. Hän on näyttänyt oppilailleen tien, mistä kuljettava on, ja nyt heidän on jatkettava matkaa itsenäisesti. Mutta jos he ovat henkisesti herkkiä ja kuuliaisia, eivätkä kallista korvaansa maailman humulle, niin he voivat edelleen vastaanottaa Mestariltaan henkistä inspiratiota, joka heitä opastaa, rohkaisee ja valaisee. Tämä luonnollisesti edellyttää, että oppilas kunnioittaen ja käytännössä syventyy siihen opetukseen, siveellisiin käskyihin ja neuvoihin, niinkuin meillä nyt Vuorisaarnan viiteen käskyyn, jotka Mestari ruumiillisen elämänsä aikana on antanut.

Viimein israelilaiset valloittavat Luvatanmaan, puhdistuen sen sinne asettuneista heimoista. Nykyään nämä heimot ovat n.s. nimikristityt, nimiteosofit, jotka nimellisesti tunnustavat Kris-

tuksen, nimellisesti puhuvat Valkoisesta Veljekkunnasta, mutta ovat luopuneet Mestarin antamasta Opista. Mooses kielsi tappamasta, Buddha ja Kristus kielsivät väkivallan ja kaiken aseisiin tarttumisen, niin hyökkäyksen kuin puolustuksen. Blavatsky sanoo sotarukouksia noituudeksi. Pekka Ervast hylkää sodan ja asettaa neljännen käskyn, pahan vastustamattomuuden, kaikesta väkivallasta luopumisen henkisen elämän kulmakiveksi. Jos nyt kristityt tai teosofit asettuvat sodan tai väkivallan ja pakkokeinojen kannalle, silloin he kyllä näennäisesti kansoittavat Luvattunmaan, mutta todellisuudessa ovat niitä, joille Vuorisaarnassa sanotaan: »Menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet.» Todellisen israeliitan on valloitettava Luvattunmaa siten, että hän perusteellisesti luopuu ihannoitustakin väkivallasta.

Mutta väkivallan juuret ovat syvällä ihmisen persoonallisessa luonnossa. Taivaallisen Ihmisen on yhtä vaikeata valloittaa omaa persoonallisuuttaan kuin israelilaisten oli vaikeaa valloittaa Jerikoa. Jeriko merkitsee suomeksi kuu tai kuunalainen. Jeriko on ihmisen persoonallisuus, erikoisesti astraaliruumis silloin, kun se on kuun, kaaman eli himon alainen. Jeriko voitetaan pasunoimalla ja kiertämällä sen ympäri seitsemänä päivänä, seitsemäntenä päivänä seitsemän kertaa. Astraalitasolla — niinkuin muillakin tasoilla — on seitsemän alatasoa. Samoin astraaliruumiimme

on seitsenkertainen, joista kolme voimaa on aktiivisia, kolme passiivisia ja yksi neutraali. Israelilaisten on voitettava itsessäänolevat kolminkertaiset aktiiviset himot, kolminkertaiset passiiviset himot ja seitsemänneksi kalsea välinpitämättömyys. Voitto saavutetaan pasunoimalla, s.o. ihminen sanoo eläimelliselle luonnolle: seuraa minua, niinkuin minäkin seuraan Jumalaa, Mes-taria. Eläin alistuu ihmisen määräperäiseen ääneen niinkuin ihmisenkin puolestaan on mukauduttava Taivaallisen Ihmisensä ja Jumalan ääneen.

Vähitellen ihminen, yksilö toisensa jälkeen, saa ensin oman elämänsä järjestetyksi siten, että päivätietoinen vihkiytyminen toteutuu — jolloin elämä muodostuu ensin tuomarikunnaksi ja sitten kuningaskunnaksi, ensin taivasten ja sitten Jumalan valtakunnaksi. Ihmisestä tulee kuninkaallinen yksilö ja veli, Jumalan ja ihmisten palvelija.

Jatkaessaan työtään hän ei voi välttyä ennemmin tai myöhemmin joutumasta sille vyöhykkeelle, jota yhdellä tavalla voitaisiin nimittää vanhan ja uuden liiton joko psykologiseksi tai metafyy-silliseksi rajaksi. Israeliitta on jo kesyttänyt eläimellisen luontonsa, alistanut persoonallisuutensa Korkeamman Minänsä johtoon, ja siten käytännössä omaksunut henkisen päämäärän.

Tätä päämäärää kohti kulkiessaan hän jonain päivänä hämmästyneenä pysähtyy ja kysyy: mitä varten? Minä kehityn, tulen joskus Mestariksi, Logokseksi, vaikkapa Logoksien Logokseksi — mitä varten?

Kun tätä asiaa näin esittää, menee se helposti ohi korvien. Mutta kokemus on toista. On kuin kaikki pysähtyisi siihen paikkaan. Ei ole mitään ymmärrettävää syytä jatkaa. Voimme ajatella, että Buddha ensimmäisenä tuli tähän kohtaan. Nähtävästi myös kuningas Salomo oli omalla tavallaan saman saavuttanut. Hän, niinkuin Buddhakin, näki kaiken turhaksi. Vain säälistä ja korkean Jumalan kehoituksesta Buddha jatkoi, ryhtyi opastamaan kieltäytymisen kautta saavutettavaa vapautumista pakollisen jälleensyntymisen pyörästä. Siten Buddhasta tuli vanhan liiton järkevin opettaja, vapahtaja.

Mutta Jeesus Kristuksen kautta tuli jotain uutta ihmiskuntaan. Pekka Ervast opettaa monipuolisesti, että Jeesuksessa kosmillinen Kristus tuli fyysilliseetteriselle tasolle ja ihmisten sieluun siten, että ihminen, niinkuin Jeesus, voi vastaanottaa sisäisen Kristuksen päivätajunnassaan. Edellä esitetty israeliitta oli jo aikaisemmin vastaanottanut korkeamman minänsä mystillisessä Kristuksessa, ja myöhemmin tullut kysymykseen: mitä varten? Hän voi jäädä tähän, jolloin hänestä kenties tulee itämaisen tyyni ja rauhallinen mietiskelijä. Mutta voi käydä toi-

sinkin. Tajunnassa voi nopeasti välähtää: *elämän tarkoitus on rakkaudessa*. Jumala ei ole vain kosmellinen maailmanjärki ikäänkuin passiivisessa mielessä, vaan Jumala maailmanjärkenä on sen lisäksi rakkaus.

Nyt voimme kysyä: mikä on se ehto, jonka täytyessä israeliitta voi tulla tähän kohtaan, voi päivätajunnassaan tietoisesti vastaanottaa Jumalan rakkautena? Ehto on juuri se, että hänestä ensin on tullut buddhalainen siinä mielessä, että hän tietoisesti on luopunut maallisista päämääristä, tietoisesti luopunut aseista ja väkivallasta. Miksi niin? Siksi, että Buddha jo ennen Kristusta tietoisesti luopui sekä maallisista tarkoituseristä että väkivallasta ja aseista. Saman järjestyksen mukaan israeliitan, kristityn, teosofin, kristosofin on buddhalaisittain tietoisesti luovuttava maallisista tarkoituseristä, aseista ja väkivallasta, ennenkuin hän päivätajunnassaan tietoisesti voi vastaanottaa Jumalan rakkautena.

Tästä johtuukin kysymys: miksi ihmisten on niin vaikea luopua maailmasta, aseista ja väkivallasta? Se on siksi, että he pelkäävät. Esteenä on itsesääli. He säälivät, ei Buddhan tavalla toisia, vaan itseään. Kun kristitty, teosofi, kristosofi tänä päivänä joutuu kokeeseen, jossa hänellä olisi varsinainen tilaisuus valmistua

päivätajunnassaan vastaanottamaan Jumala rakkautena, niin hän saattaakin hätkähtäen kysyä: »Mitä maailma sanoo, mitä kirkko sanoo, mitä esivalta ja sotalaitos sanoo?» Hän pelkää. Mitä hän pelkää? Kärsimystä. Hän aavistaa joutuvansa kärsimään tunnustaessaan Rakkauden käytännössä. Ehkä hänessä tietämättäänkin vaikuttaa tietoisuus siitä, mitä kaikkea ensimmäiset kristityt joutuivat kärsimään kieltäytyessään antamasta lippuvalaa Rooman legioonille, kieltäytyessään tarttumasta aseisiin. Säikähdys estää häntä ajattelemasta asiaa syvemmin. Jos hänessä olisi rakkautta, niin rakkaus taittaisi pelolta kärjen, hän rauhoittuisi ja muistaisi, että ensimmäiset kristityt polttoroviolla tunsivat riemua, lauloivat ylistystä Jumalalle. Samoin hän muistaisi Jeesuksen huudahtaneen ristillä: »*Eli, Eli, sabakhtani*», s.o. »minun jumalani, minun jumalani, kuinka sinä minua näin kirkastat, kuinka minun osakseni tulee tällainen kunnia!» (Pekka Ervast: »Suuret uskonnot»). Jos hän ei pelkäisi, vaan olisi rauhallinen, niin hän muistaisi ja ymmärtäisi Pekka Ervastin opetuksen: vapaaehtoinen kärsimys rakkaudessa ei ole kärsimystä, sillä kärsimykseltä on silloin kärki pois. Onni ja elämän sisältö ja päämäärä onkin juuri siinä, että sinä rakastat ja rakastaessasi kärsit sen, mikä siihen kärsimyksenä sisältyy. Juuri sitenhän kärsimykset vähitellen voitetaan. Sitäpaitsi israeliitta ymmärtää jo järjessäänkin, että kieltäytyessään

rakastamasta kärsimysten pelossa, hän ei kuitenkaan voi välttää Egyptin vitsauksia, pakollista kurjuutta, jota sota, pakko ja väkivalta aiheuttaa.

Esityksemme tässä kohdassa nousee kysymys: rakkaudessako siis on kehittyvän elämän sisältö ja päämäärä? Vastauksena tähän voimme ensin Paavalinkin tavalla sanoa, että täydellisyys on juuri rakkaudessa. Myöskin koko vanhan liiton kannalta voimme sanoa, että täydellisyyden päämäärä on rakkaus. Kun israeliitta Mes-tarin oppilaana saavuttaa päivätajunnassaan rakkauden siten kuin edellä esitimme, silloin hän on saavuttanut vanhan liiton asettaman täydellisyyden päämäärän, joten hän siirtyy varsinaisesti uuteen liittoon. Mutta uudessa liitossa, Pojan eli rakkauden koulussa tämä saavutus luonnollisesti on jälleen lähtökohta. Rakkauden lähtökohdasta on kuljettava eteenpäin. Nykyisessä maailmantilassa ei voi olla rakkautta ilman kärsimystä. Rakkauden koulu näinollen on siinä, että vapaaehtoisesti vastaanottaa sen kärsimyksen mikä rakkauteen kuuluu, mikä rakastamisessa osalle tulee. Kärsimys tällöin ei johdu tietämättömyydestä eikä ole toivotonta. Kärsimykseltä on, niinkuin sanottu, kärki pois, kun se rakkauden koulussa vastaanotetaan tietoisesti ja vapaaehtoisesti.

On itsestään selvää, että tällainen rakkauden

koulu vie vuorostaan johonkin uuteen kokemukseen, tulokseen ja täyttymykseen. Kristus, Poika, vuorostaan johtaa Isän luo. — Ihmisen sieluelämässä vaikuttaa kolme tekijää: äly, tunne ja tahto. Tämä on heijastumaa Jumalan kolmesta ilmennyksestä, jotka ovat: Totuus, Rakkaus ja Hyvän Voima. Pyhä Henki ilmenee järjellisenä Totuutena, Poika eli kosmillinen Kristus tämän lisäksi Rakkautena, Isä edellisten lisäksi Hyvän Voimana.

Buddha ilmensi Pyhän Hengen eli Totuuden ennen saavuttamattomalla täydellisyydellä. Jeesus Kristus ilmensi Pojan, kosmillisen Kristuksen, Rakkauden ennen saavuttamattomassa täydellisyydessä. Kun israeliitta käy Buddhan viitoittamaa Totuuden koulua ja Jeesus Kristuksen avaamaa ja viitoittamaa Rakkauden koulua siten kuin edellä esitimme, tulee hänelle aikanaan mahdolliseksi ymmärtää kolmatta suurta henkistä vuodatusta, sitä, josta Pekka Ervast puhuu ja joka tapahtui meidän ajallamme. On selvää, että meiltä puuttuu edellytys ymmärtää tällaista asiaa jos kärsimyksen pelossa kiellämme rakkauden, jos turvaudumme pakkoon ja väkivaltaan. Jos sellaista teemme, emme todellisesti ymmärrä Jeesus Kristustakaan, emme ymmärrä edes Buddhaakaan. Sillä aseisiin tarttuessamme, pakkoon ja väkivaltaan ryhtyessämme emme seuraa kumpaakaan, emme seuraa Jeesus Kristusta emmekä Buddhaa. Kiellämme heidät molemmat. Miten

silloin tulisimme Isän luo? Miten ymmärtäisimme sitä uutta vuodatusta, josta Pekka Ervast puhuu? Hän sanoo, että suuresta kosmoksesta tuli uusi henkinen vuodatus meidän aurinkokuntaamme, saavuttaen maapallon fyysillisen tason kevät-tasauspäivästä 1926.

Tähän suureen henkiseen vuodatukseseen liittyy toinen tärkeä puoli: nyt niinkuin aina tällainen vuodatus edellyttää, että on joku niin merkillinen ihminen, joka vuodatuksen aiheuttaa eli tekee mahdolliseksi. Kosmillisen Kristuksen vuodatuksessa Jeesus Natsarenus oli tuollainen ihminen. Nykyinenkään vuodatus ei ole voinut tapahtua ilman aihcuttajaa. On jälleen täytynyt olla sellainen ihminen, joka vuodatuksen aihcutti.

Juuri tästäkin asiasta Pekka Ervast puhui koko toimintansa ajan, alkaen vuodesta 1909. Hän sanoo, että taas siintyy Jumala maanpäällä. Esiintyy suuri Jumalan Poika, suuri Opettaja, suuri Vapahtaja. Hän ei puhunut siitä epämääräisen tulevaisuuden asiana, vaan sanoi jo 1909, että kenties me — siis tämän vuosisadan alussa eläneet aikuiset ihmiset — saamme tämän nähdä. Sitäpaitsi hän sanoi suuren vuodatuksen saavuttaneen pallomme fyysillisen tason 1929.

Mutta Pekka Ervast ei suoraan sanonut, kuka oli tuo suuri Jumalan Poika. Miksi? —

Odottakaamme. Kun Pekka Ervast puhuu Jeesus Kristuksesta Jumalan Poikana, niin pe-

rustava tapahtuma oli Jordanin kaste. Tuossa tapahtumassa Jeesus Natsarenius saavutti Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen täydellisesti, täydellisemmin kuin kukaan ennen häntä. Tämän ohella Pekka Ervast joskus puhuu omistakin kokemuksistaan. Hän puhuu mullistavasta tapahtumasta, mikä hänessä tapahtui 13 p:nä lokakuuta 1896, hänen 21:sellä ikävuodellaan. Tätäkin tapahtumaa hän nimenomaan nimittää Jordanin kasteeksi ja sanoo, että se mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla, se tapahtui hänelle. Ja lisää: »Uudestisyntyessään ihminen tuntee olevansa Jumala, ja samalla sen Poika, Jumalan Poika.»

— Niin kyllä. Mutta kuka se suuri Opettaja on, jonka Pekka Ervast sanoi meidän ajallamme esiintyvän, sitä hän ei kuitenkaan aivan suoraan sanonut.

Malttakaamme. Puhuessaan esitelmissään Jeesuksesta Jumalan Poikana Pekka Ervast m.m. sanoo: »Kristus-ihminen ei koskaan sano itse: minä olen Kristus. Sen pitää näkyä muuten teoissa, sen pitää näkyä muuten elämässä. Tietysti ei Jeesus puheessaan olisi sitä kieltänyt, jos joku olisi sanonut hänelle, että hän on Jumalan poika. Se on toisten sanottava, semmoisten, jotka ovat päässeet siitä tietoon.»

Siis niinkuin Pietari sanoi Jeesukselle. Ei riitä, että menemme epäillen kysymään: oletko sinä Kristus? Niin tchdessämme emme saa myöntävää.

vastausta. Yksinpä Johannes Kastaja, joka epäillen lähetti kysymään Jeesukselta: oletko sinä Messias? ei saanut varmaa vastausta. Meidän on täytynyt omissa tutkimuksissamme ja työsämme päästä totuuden perille. Niinpä allekirjoitaneen onkin nyt lisättävä, että olin jo Pekka Ervastian eläessä päässyt sen totuuden perille, että hän, Pekka Ervast, oli ihmiskunnan historiassa toinen sellainen Jumalan Poika, jollaisena Jeesus Kristus oli ensimmäisenä esiintynyt. Sainoin tämän Pekka Ervastille itselleen — eikä hän sitä kieltänyt.

Pekka Ervastian kuoltua olenkin joutunut perusteellisesti tekemään selvää hänen opettaja-asemastaan. Perinpohjaisemmin olen tätä asiaa esittänyt kirjassani »Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V». Edelleen olen asiasta puhunut kirjoissani »Pekka Ervastian asema», »Ihminen, mitä mietit?» j.n.e. Yleensä olen tätä asiaa käsitellyt kaikissa myöhemmissä kirjoissani. Miksi? Siksi, että olemme nyt siirtyneet uuteen aikaan. Niinkuin Kristuksen jälkeen emme enää voi sivuuttaa Jeesus Kristusta, samoin emme enää voi sivuuttaa Pekka Ervastia. Hän ja hänen työnsä on tästä lähtien aina otettava huomioon.

Tästä herää tärkeä kysymys: mitä uutta nyt on tullut ihmiselämään? Jos Buddha täydellisimmän ilmensi Jumalan Järkenä, Tietona, Totuutena, osoittaen ihmisille kieltäytymisen tien vapautumiseen, jos Jeesus Kristus ilmensi täydelli-

simmin Jumalan Rakkautena, opastaen ja auttaen ihmisiä rakastamaan kärsimyksiä pelkäämättä, niin mitä uutta Pekka Ervast toi?

Voimme ensiksikin sanoa: Pekka Ervast — niinkuin aikanaan Jeesus Kristus — on tuonut Jumalan entistä lähemmäksi, entistä syvemmälle ihmiskuntaan. Täten tämä uusi vuodatus vahvistaa molempia entisiä, s.o. järjellisen totuuden ja kärsimyksiä pelkäämättömän rakkauden elämää. Tästä tulemmekin asian ytimeen: Jumala on tullut ihmiskuntaan entistä enemmän *Hyvän Voimana, Isänä, majesteettiutena.*

Seuraava kysymys on: miten tämä Hyvän Voima vaikuttaa ihmisissä, israeliitassa, totuudenetsijässä? Ensiksi siten, että nyt on ihmisten entistä vaikeampi teeskennellä, naamioida itseään. Jos heidän luonteessaan on itsekkyyttä, kunnianhimoa, ylpeyttä, jos heissä on pelkoa, ahdasmielisyyttä, väkivaltaisuutta, niin heidän on entistä vaikeampi salata tätä, vaan se tulee heissä esille. Mutta sama voima vahvistaa ihmistä myöskin hyvässä. Jos Jeesus Kristus erikoisesti auttaa seuraajiaan elämään rakkaudessa kärsimyksiä pelkäämättä, niin Pekka Ervast on tuonut sen lisän, että nyt on entistä suurempi mahdollisuus joka hetki *voittaa* kärsimys, voittaa vaikeus ja vastus. Tämä asia selvenee parhaiden kokemuksessa. Mutta huomatkaa: tätä kokemusta emme pääse tietoisesti kokemaan, jos maailman arvostelua ja kärsimystä peljäten kiel-

täydymme seuraamasta Kristusta, rakkautta, aseettomuutta. Sillä — niinkuin jo olemme sanonut — emme ymmärrä Pekka Ervastia muuten kuin Jeesus Kristuksen opastamana, samoin kuin emme ymmärrä Jeesus Kristusta muuten kuin Buddhan opastamana.

Hyvän Voima, Isä, on siis entistä enemmän laskeutunut ihmiskuntaan. Katsokaamme vielä, miten tämä näyttäytyy ryhmätyössä. H. P. Blavatsky, joka oli nykyisen vuodatuksen huu-tavanääni ihmiskunnan sielullisessa erämaassa, sanoo, että nyt ei enää totuuden julistajia surmata tikarilla, ei laahata polttoroviolle tai mestauslavalle. Heitä voidaan parjauksilla häväistä, leimata Jumalan pilkkaajiksi, tehdä heidän työnsä syytöksillä ja tuomioilla vaikeaksi, ellei mahdottomaksikin, mutta polttoroviolle tai mestauslavalle heitä ei enää viedä. Sen vaikuttaa Hyvän Voiman vuodatus. Se tehoo jo kansojenkin elämässä. Sanoihan Pekka Ervast, että jos Suomi täydellisesti riisuutuu aseista, niin on kuin se tällä teollaan olisi julistautunut pyhäksi ja koskemattomaksi. Kukaan ei silloin uskaltaisi sen kimppuun hyökätä.

Seuratkaamme tätä asiaa kirkkojen ja teosofisen liikkeen historiassa. Kirkot olivat aikanaan erittäin uutteria toisinajattelevien häpäisemisessä, syyttämisen, tuomitsemisen ja teilaamisessa. Nyt kirkot saavat tyytyä syytöksiin, »harhaoppisten» kirkosta erottamiseen ja tuomitsemiseen —

niinkuin ortodoksinen kirkko teki Leo Tolstoille. Sielumaailmassa tämä kyllä vastaa teilaamista ruumiin maailmassa.

Teosofisessa liikkeessä olemme vuosikymmenien kuluessa saaneet läheltä seurata tämänluontoista jatkuvaa murhenäytelmää. Vakavimpien työntekijöiden, syvällisimpien totuudenjulistajien osana on ollut: joutua yhdellä tai toisella tavalla syytetyn penkille, jolloin heidät lopulta on joko karkoitettu joukosta tai tehty heidän työnsä muutoin mahdottomaksi.

Uutta tässä kaikessa on, niinkuin jo sanoimme se, ettei tuomioita toimeenpanna siten, että tuomitut lähetettäisiin polttoroviolle tai mestauslavalle. Ei ainakaan yhtä helposti kuin muinaisina aikoina. Uudessa vuodatuksessa on valta Saatanalta hiukan pienentynyt. Kristus, Rakkauten Jumala, Isä, on fyysilliselläkin tasolla saanut hiukan enemmän valtaa käsiinsä. Salatieteilijät ovat kyllä tästäkin asiasta puhuneet. On sanottu, että Kristus on ottamaisillaan karman johdon käsiinsä fyysillisellä tasolla. Pekka Ervast sanoi tämän tapahtuvan mikäli ihmiset ottavat Kristuksen opettajakseen, s.o. seuraavat vuorisaaunan käskyjä.

Myöskin rakkauteen sisältyvältä kärsimykseltä on entistä enemmän kärki katkaistu, niinkuin jo on tullut sanotuksi. Rakkaus ei enää tarvitse olla samassa määrässä kärsimystä kuin ennen, vaan kärsimyksen voi nyt entistä paremmin ja

tietoisemmin vaihettaa henkisen työn ja henkisen synnyttämisen tuskaan, luomisen tuskaan, jonka ansaittuna seuralaisena on rauha ja vapaus, se rauha ja vapaus, mikä aina seuraa onnistunutta synnyttämistä, hyvin suoritettua työtä.

Jumalan valtakunta on nyt entistä *voimaperäisempänä* astunut ihmiskunnan elämään. Valkoinen Veljeskunta on se yleismaailmallinen Israel, johon jokaista ihmistä kutsutaan. Siihen pyrkivät ja sen oville kolkuttavat ne, jotka tietoisesti vapauttavat itsensä väkevämmän-oikeudesta, kieltäytyvät väkivallasta, aseista ja pakkokeinoista, ja jotka vapaaehtoisesti ottavat oppaakseen Totuuden ja Rakkauden, turvakseen Hyvän Voiman.

Pekka Ervast sanoi: kansoilta kysytään ennen pitkää, kysytään yhä selvemmin: *tahdotteko elää tai kuolla*. Niin kysytään henkisiltä liikkeiltä, kirkoilta ja seuroilta. Samaa kysytään yksilöiltä, ensin juuri yksilöiltä. Yksilön on ensin selvitetävä asia omalta kohdaltaan. Se on tehtävä *tänään*, joka päivä. Muutoin emme kykene kriittisellä hetkellä oikein arvioimaan kuoleman ja elämän käytännöllistä suhdetta toisiinsa, emme itseemme emmekä toisiin ihmisiin.

Uusi, onnellisempi aika kutsuu ja odottaa ilmentäjiään, palvelijoitaan, todellisia israeliittoja, niitä, jotka Isän Hyvää Tahtoa ilmentävät Totuudessa ja Rakkaudessa.

Kirjallisuutta:

Pekka Ervast:

Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa 18:—

Kiusausten koulussa 15:—

Valoa Pohjolasta 3:—

Johannes Kotipelto:

Miten tulin teosofiksi 5:—

Totuudenetsijä 12:—

J. R. Hannula:

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V 75:—

Pekka Ervastian asema 5:—

Sananen vielä Pekka Ervastian asemasta 3:—

Ihminen, mitä mietit? 15:—

Uudestisyntyvä temppeli 10:—

»Ettet tuntenut etsikkoaikaasi» 3:—

Klara Saario:

Mikä on maailmanuskonto? 3:—

Martta Jalava:

Kristinusko ja teosofia 3:—

Hinta 5 mk